

Sudecka
poezja i proza
V

Manek Ciešly

**Sudecka
poezja i proza**

Im

**BIBLIOTHECA
BIELAVIANA**

2013

Redakcja
dr Rafał Brzeziński
prof. Ryszard Waksmund

Korekta
Urszula Ubych

Skład i łamanie
Anna Węclevska

OPRACOWANIE GRAFICZNE
Paulina Wojciechowska-Cudak

Im

© Copyright by Bibliotheca Bielaviana
Bielawa 2013

ISBN 978-83-936827-4-4

**BIBLIOTHECA
BIELAVIANA**

Miejska Biblioteka Publiczna w Bielawie
ul. Stefana Żeromskiego 43
www.bibliothecabelaviana.com, www.mbp.bielawa.pl
e-mail: bibliothecabelaviana@gmail.com

Im...

*Jeżeli życie jest Dobrem, to Dobrem jest i śmierć,
bez której nie ma życia.*
Lew Tolstoj

Tym, co z Markiem Hłaską nie mieli nic wspólnego -
lecz pasją zbliżeni
Im co Ikarom podobni pozazdrościli skrzydeł
a jeno na krzyżu śmigieł
bezpieczeństwo znaleźli...
Babci Daszkowskiej
Kaziowi Romańczykowi
i hodowcom gołębi
żeglarzom nadziei
brudasom - górnikom
pątnikom strapionym
Pieśń skowyczę ostatnią w mollowej tonacji:
pielgrzymi, górnicy, żeglarze, lotnicy
wszystkich krajów - łączcie się!

Równowaga

*Kultura nie może obyć się bez ministra,
lecz minister nie musi być kulturalny...*

siła niemocy w kruchości przemijania
potęga miłości, czy nienawiść do potęgi?
samotny oddech – codzienności fakt
w grzechu zachwycie niewinności kształt
wilgotne oczy wargi usta
a konwenanse puste?
uwierzyłem w twą niewiarę
jak w stulecie – garnitur szyty na miarę
czasów
równia pochyła w równowadze krzyża
nas oddalających z przyspieszeniem
się zbliża

Na krawędzi centymetra krawieckiego

Bóg nie może być wszędzie, dlatego wynalazł matkę
Mathew Arnold

Na centymetrze zdrowaśki odmawiam
Szklaną watą ze strzępiastych chmur
Po których już stąpasz
Leczę psie rany
Gromnice zapalam
- od piorunów cóż chroni innego?
I choć poeci piór nie mają
Anielskich jak ty Mamo
To nic... że nie
zostałem inżynierem

Chusta św. Weroniki

pamięci babci Weroniki

Chustą św. Weroniki ocieram łzy poranne
Serdeczne przyjaciółki dwie
Co się z oczu odrywają jak kolejne kolejowe stacje
Sochaczew, Skierniewice, Zduńska, czy Boża Wola
Które za oknem rzęs niczym pory roku przemijają
I być może trąbka wprost od Albinioniego
W pamięci urwanej nieskończoności
Unieskończoniona zostanie
I łez cudowne odbicie
na chustce św. Weroniki

*pisane w pociągu
na trasie Skierniewice – Wrocław*

Jesień w pełni jak księżyc skrzydlaty

Markowi Grechucie

Usiądź Mareczku na chwilkę tu z nami
Nie odchodź, choć dopij herbatę
Ważne są dni, których jeszcze nie znamy
Wszak zdążysz zlizać tę watę
Co z magii obłoków...
Za widno kresem noga za nogą
Tańczy już walca cichego
I wzięłeś to serce, wyszedłeś na drogę
Ja nie spytałem się dlaczego?
Tyle ścieżek wydeptać? Nie mogę...?
Już srebrzysz się aniele mój
W puchową otulony szatę
Wiedzo tajemna. Poczekaj. Stój!
Bo kto piosenkę zaśpiewa nam latem ?...

Niemenie

*Dalej – dalej – aż kiedyś stoczyć się przyjdzie do grobu
I czeluście zobaczymy czarne, co czyha za drogą
Które aby przesadzić Ludzkość nie znajdzie sposobu*
Cyprian Kamil Norwid

Wnimanie!
Nie menie
Mnie manie
Nie mnie
Nie minie
Niemenie -
- czy stworzyłeś już pieśń „Cudny jest tamten świat”?

Nieme nie...

* * *

Tadeuszowi Nalepie

Tu teraz trzeba kłamać żeby żyć
I mieć pięści ze stali
A tam po drugiej stronie tęczy
Szyją bluesa na niebieskich fenderach
I bluzki – na Gibsonach trumiennych

Miłość odżyła wspan
Miraż
Mira
Mir
Mi
M
Jak migotanie
Jeszcze jednej gwiazdy
która w 64 zgasła...

Last Energy Memory

Lunar Excursion Module
Ludzki Emigrant Makrokosmosu

Niełatwo jest żyć po śmierci. Czasem trzeba stracić na to całe życie.
Stanisław Jerzy Lec

Złoty lemieszu trajektorii Plutona
Golemie wśród karłów
Absolutne pole molekularne
W stodole marsjańskiej odkryte
Ludzka polemiko ze stwórcą
Tiche plemię pilotów pirsów
Łyku lemoniady z Jowisza
Upita odbita orbito, ale magiczna
Zakole miażdżące gwiazdny pył
Kasandry wole magiczne
Cel eminentnie osiągnięty
Przez tak wiele możliwości
Na cokole mórz poświęciato
Wcale może
Lema nie ma?

* * *

Bożenie

A gdyby tak podciąć żyły,
(smyczkiem choćby)
by z nich wypłynęły
aksamitne motyle
albo gołębica wyfrunęła biała
lub chociaż nuty bachowskiej fugi...
To i tak
nie byłby dla Ciebie
wystarczający dowód
na istnienie
Boga!

Spowiedź wielkanocna dla niewierzących podtytuł „Samolustracja”

ja - który chronometr analogowy
z pół roku na ręku noszę
i który zamiast SMS-ów kartki pocztowe
wysyłam na święta
uprzejmie donoszę
ja - zawsze twierdziłem
formalności pogrzebowe
na piechotę, (bez auta) też można załatwić!
ja - w tamtej staruszce odnalazłem matkę...
ja - na chlebie krojonym znaku krzyża nie stawiam
ja - św. Piotr prawie
czasem jak Ty panie po wodzie stąpać pragnę
ja - który spokój tylko w Tobie odnajduję
zdradziłbym cię życie (wiesz z kim!) -
- lecz tyle jeszcze grzechów do popełnienia
i Jezusów Zmartwychwstałych!...

Walentynka

*może choć w Valentine Day
nie krzycz w kółko: dej i dej*

Piszę do Ciebie walentynkowo
by uściskać to i owo...
Ucałować wszystkie czułe punkty
wiedz, że liczy się tylko punk i ty!
Miłości życzy poczmistrz z Tczewa
i pieszczot. Zwłaszcza kiedy trzeba...

Nadziejo - wystarczy nam wiary w miłość?
O miłości - pozwól nam wierzyć z nadzieją...
Nadziejo - wierzymy w miłość!

Nie pytaj mnie o czas(y)
a gdzie ten urwany guzik
i tamten kwiecień?

żonie

Oj przepelniona żółcią krwawa Golgoto
pozostań mi wielką li tylko tęsknotą
(lub choćby idioty niewątpliwą cnotą)

Nie-przymierzona Arko Przymierza
pytam Cypriana - dopokąd zmierzam...
Czy czarodziejem tańczącym na linie
będę, gdy „Pieśń do ziemi naszej” przeminie?

Nie będziesz mi obca - dziewczyno
gdyż dni w kruchości zbyt szybko płyną
(choć nie moją, ni twoją to winą...)

Burbon whiskey street

Zamienić czasoprzestrzeń w pył
kliknięciem palca środkowego
dopieroż pomysł to będzie... i był
kogoś zapewne nieświadomego

Szeptać do ucha szekspirowskie przerośnię
Nie!- to za wiele. W końcu ty przeroś mnie
w niespotykane dotąd rejony
Bo warto!

Ktoś nawiedzony.
albo pewnie mim,
- ty też może jesteś
Nim...

Za-wieszony

*...popatrz jak wszystko się zmienia najpierw to jest,
potem tego nie ma, to nie ściema...*
Sidney Polak

Zawieszony gdzieś między uśmiechem a łzą
mgłą poranną i polarną gwiazdą
gdzieś pomiędzy śmierci poczęciem
a narodzin zgonem
rozpięty myślą, mową i uczynkiem
kupuję pastę do butów
beznogiej dziewczynie
a żułowi win całe rondo naręcze
w różowym kolorze
i krzyczę: gdzie jesteś?!...

a echo ramionami wzrusza
spać nie pozwalając
wspominać każę
wspomnieniami karze

Dowód na to, że poeci nie są perłami ziemi (choć mogą mieć coś z tym wspólnego)

Wieskowi L.

Poetą się jest czy bywa?
Nie wiadomo...
Ale warto być człowiekiem!
No, ale żeby być człowiekiem
trzeba być świnią,
A że nie rzuca się przed wieprze pereł...

Udowodniłem czym poeci nie są.
Ty Czytelniku spróbuj pomyśleć
Kim? Czym? Bywają!..

Nadzieja

W tunelu otchłani i ciemności
można też dojrzeć małe światełko
i choć nic nie mam prócz bezsenności
to jeszcze co mieć warto tylko -

nadzieję na brak samotności
nadzieję na bliskość i miłość
nadzieję na dobre dziś i lepsze jutro

Gdzieś tam nad czasu przepaścią
dwa anioły frunęły czarne
tak walczył strach z bezsilnością,
a jedno co jest tylko warte -

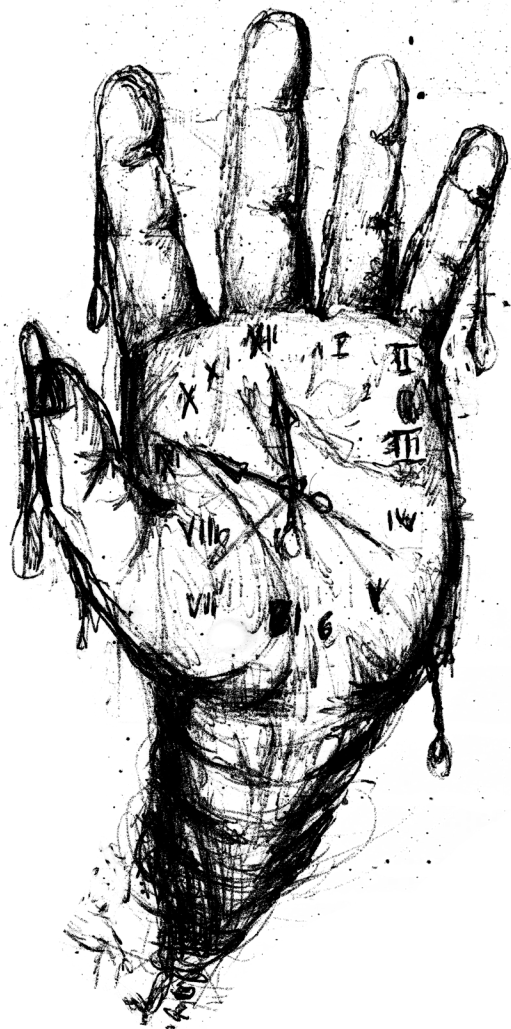
nadzieję na brak samotności
nadzieję na bliskość i miłość
nadzieję na dobre dziś i lepsze jutro

W systemie pustych wartości
zostają tylko sam ze sobą,
nie brak mi wiary w nicości
wstępując w codzienność szarą -

nadzieję na brak samotności
nadzieję na bliskość i miłość
nadzieję na dobre dziś i lepsze jutro...

piosenka napisana dla zespołu Ab ovo

Los Poetas

Los Poetas

Czy chcesz, czy nie
to i tak drepcesz za mną krok w krok
(przecież ja – ziemi tyle mam,
Ile jej stopa ma pokrywa, dopokąd idę!...)
Wąchasz ze mną amarantowe bugenwille
i karminowe strelacje.
Łazimy bez celu I przyczyny
po tutejszych portach – aż okrętujemy
na s-ta Maria, by wraz z nijakim Columbusem
wyruszyć w rejs
po turkusowym oceanie
nago jak dzieci...
W bezkresnych wydmach
patrząc w oczy (wielbłądów chyba)
pytamy czy już pora
kręcić erotyczno-egzotyczny western
A nocą?
- nocą robimy to, co lubimy najbardziej...
spadających gwiazd szukamy
(tu nawet księżyc jest nawalony)
I marzymy...
by się więcej nie spotkać!

**Myśli roz-proszone,
a raz nieproszone mysim kurzem przyprószone...**

muszę się zastanowić, czy to
co powiem jest warte bólu
nie widzę siebie
mogę najwyżej być tym, który patrzy w lustro
a w krainie ślepców –
królem jednooki!

Równe - wierszydło

Tam, gdzie kałakolczyk dzwoni
Wychodzę samotnie na drogę
- zmęczony włóczęgą zbyt długą
by pod szumiącym dębem spocząć
i z Lermontowem pogwarzyć
o bezkresnych kresach...
A gdzieś tam Niemen płynie
i śpiewa
że czas jak rzeka
unoszą w przeszłość tamte dni...

Lecz one we mnie
niczym zgaszone pochodnie (co skrami grały)
tlą się i żarzą kropelkami
niespełnionymi w pełni
księżycy

Samotny biały żaglu
Co za horyzontem gdzie hartowała się stal
- stale żyjesz we mnie
Ojcze!

Były gwiazdki na twych rzęsach

fioletowe kwiatki
zapominajki? Nie!
utkane w arabeskowe ołtarze pamięci
na czarno-smolistym zamszowym tle
oddychają-oddalają choć
z każdym dniem coraz bliżej
do Ciebie
w zakamarkach ciszy podzwonnej
piszemy wiersze podlewając kwiatki
a w chmurce zapomnienia
pierzemy brudy wspomnień
tykając
kolejna pusta data
w kalendarzu niepewnie
w pewności przemijania

Nauka martwego języka

W matczynej książeczce do nabożeństwa
wywahałem śmierć i konfesjonał
Zachłannie zaciągam się tym zapachem
z lubością przyswajając słówka łacińskie
per omnia saecula saeculorum!

Ora et labora – najwyższa pora
(na rym!)

Wiersz na pograniczu szczerości

synowi Pawłowi

Mów bardzo spokojnie i w miarę rozsądnie
- one tego nie znoszą!
Na przykład:
miłość to tęsknota...
za miejscem swego poczęcia.
Nikt nie pozna ostatnich myśli samobójcy...
dopóki sam nim nie zostanie!
Wiedza odbiera komfort chcenia,
a umierając dobrze jest mieć zapięty rozporek...

Poeta i błazen

synowi Szymonowi

Poeta i błazen
w karty grali razem
Spójrz – błazen jak joker
(z uśmiechem na bakier)
tryumfy znaczone ma
łapapa, łapapa...
A poeta – miernota
oszukiwać nieskory
nie chce? nie może?
na całość on gra?
Łapapa, łapapa...
Choć kantować próbuje
jednak szans mu brakuje
(wie, że błazen blefuje)
On do samospłukania
rznął będzie w tę grę
(durnia?)
Łapapa, łapapa

* * *

Wykluczeni i wyklęci
Żydzi, ubecy, extermiści i ex-mężowie
Przewodniczący rad miejskich –
Spekulanci, tirówki, krakowiacy i górale
Rachitycy, gruźlicy i pedały
Karły, artyści prestidigitatorzy
Ewolucjoniści, rewolucjoniści konserwatywni rojaliści
Popaprańcy i złamane serca...
Kalecy-niepełnosprawni sportowcy na wózkach inwalidzkich
I wy, co macie wszystko za nic.
Koniokrady, koniobijcy oraz wałkonie
Oligofrenicy i dandysi
Niezlomni złomiarze – alkoholicy
Monterzy, brygadziści, wykolejeni kolejarze
Lesby, niedoszli samobójcy, dewianci
Kłamcy, leppery – straceńcy
Wazeliniarze i chorzy dyrektorzy
„pójdźcie wszyscy do mnie” – rzekł Chrystus
I ja chcę pójść
za Tobą...

Wnet

Jesteś?
Jestem... i widzę jak
nostalgii mgiełka
zasłania kurtynę cumulusów –
chmurzysk wystrzępionych wiatrem
wspomnień
obserwuję szary horyzont
i słyszę jak Neptuna trójząb
błysk niezapomnienia rozsiewa

Odkrywam różowy kamień filozoficzny
tak głęboko ukryty
między twymi wargami
że nawet kondukt żałobny
w zdumieniu przystanął...

Raz po raz w kroplach potu zanurzam pędzel niebytu
malując na obraz
i podobieństwo

Wnet wilk samotnik zawyje
z rozkoszy

Wiesz? Wieżo mi wierz...

Strzelista w niebo piramido
ziemi pieszyckiej
niczym latarnio na morzach
gór i dolin
sowich myśli
łypiąca okiem muflona

Co powiesz wieżo
od dreszczów i mgły porannej
wilgotna mokra?
- że chmur tyleś wygłaskała i wypieściła
i że gwiazdy wszystkie ocierały się o ciebie...
O pocałunkach księżycy i planet opowiedz
jak rozprawiczasz obłoki niewinne
stercząc wytrwale
jak fallus z kamienia
i tryskasz nasieniem
babiego lata
w noce jesienne
bezsenne - bezcenne

Ja powiem, że
zazdroszczę ci też
wiesz? Wieżo mi
wierz...

* * *

Rymierzowi

Miotaleś się
między sacrum a profanum
uda bezszelestnie rozsuwałeś
jej bez czelnie, bez skrupułów...
Przegrałeś – rzekł Pan
a pani? Ognik błędny (w oku)
sponiewieraj się
a sobą będziesz i miej,
miej święty spokój!
Bo ja – robak ciemnoluby
wystrzegam się ciebie jak lupy
więc ty (my Darling lullababy)
bądź przodem własnej dupy

Awaken

Wysokie drganie poszybowało ku słońcu
reanimując moje śpiące serce
ubiegło śmierć moją – więc istnieć mogę...
Pod dachem nieba stanę boso
dosięgnę z dala własne jestestwo
- jeszcze raz śmierć przeszła obok,
A ciepło istnienia? – obietnicą jest spełnienia...

Nie czekaj więc na słów ruczaje
i na wyborczy ruszaj wiec
gdyż (tak mi się przynajmniej zdaje)
wszystko bzdurą jest!

Wenecja

Nie wzdychałem nad mostem westchnień
lecz pod domem ryżego grajka
(il prete rosso zwanego tu)
Szukałem rymu do „zachwytu”
za to znalazłem do „kiczu”
Pod wieżą Babel – Campanellą
na poplątane dożów języki
św. Marco okrył mnie płaszczem wiary i zdumienia
a ja ubrany w pióropusz wątpliwego natchnienia...
w nadziei słuchałem serc gołębic drżenia
(tak dla rymu)

Nie zakochałem się w Wenecji
jeno w cieniu
jej cienia

Tak ot...
od niechcenia

Pa2

Już od spawarki miałem przypalić papierosa
gdy nagle żuchwa św. Antoniego
uśmiechnęła się szeroko
a jej właściciel puścił do mnie oko
...wtedy właśnie odnalazłem zapalki
i Ciebie!

Elba

siostrze Jadwidze

Czy to, co w nas dobre, musi popaść w obłąd?
Jonasz Kofta

Kiedy tu przybywał
nie wiwatowano, nie strzelano z armat, a szkoda...
Zapewne łodzią Go przywlekli –
- ci co jeszcze niedawno chętnie salutowali
i klękali przed Nim
(Jakbym słyszał głosy):
Dość tej komedii dell'arte
panie Napoleon! Panie Bonaparte!!!
Precz!
lecz
- jeszcze jeden cichy raport?
- jeszcze nowy jeden dzień?
- choćby jeden zryw i atak?
(kto wie, czy było tak?...)

Przy latarni (jakbym widział)
z lunetą zwróconą ku morzu
mały – wielki cień
on to, czy nie?
Nie, nieważne...
Wyobraźnia chora? – na leki pora!
- chciałbym też być zesłany na Elbę
panie doktorze...

Toskania

*Pod latyńskich żagli cieniem,
Myśli moja, płyn z aniołem
Płyn jak kiedyś ja płynąłem
Za wspomnieniem – płyn wspomnieniem...*
Cyprian Kamil Norwid

Tu, gdzie zieleń krwista cyprysowych gajów
Z nadbłękitem nieba ze słońcem tańczy w maju
I w krągłościach snopków ze złotem się splata.
Gdzie solisty kosa pieśń codzienna wzlata
(kiedy ranne wstają zorze - też ma w repertuarze!)
O Sieno piękna, gdzie brązy palą,
Gdzie ugier w rynsztokach się wala,
W zakamarkach pamięci poskrobie szpachelką
Jak głowę chyliłem, przed Katarzyną świętą
Kopuło florencka, co nad wzgórzami sięgasz
(czy jeszcze pamiętasz?) medycejską potęgą
Włóczęgów-złotników most nad Arno woła
Echem I pięknem nijakiego Anioła...
A krzywa wieżo? – pizeńska piramido
Solfeżem bieli zaśpiewaj, dźwiękami do re mi do
Winnice w Vinci! Cianti! Woltera!
Mistrzu Leonardzie – Italiam ma cicha bandera!

Niespiesznie, po cichu, całkiem mimo woli
Z toskańskiej w sowiogórską wracam ja niewoli...

Karmiąc swój egoizm

choć chodź i
przytul się sobą –
wyczaruję nastrój błękitny niczym wstążkę
a potem,
a potem kropelki
rosy spijać będziesz zachłannie
gdyż to wszystko dla Ciebie
tylko Ty o tym nie
wiesz...
że gdybyś oddychała ze mną
dziękowałbym za każdy
oddech

Nieostatni krok w chmurach

Teresie i Zygfrydowi Resler

Siedząc okrakiem na pyłku popiołu
(a tak ogromnym, ptakopodobnym
przedłużeniu myśli człowieczej)
szukamy dziury w niebie
Podglądamy chmury z drugiej strony -
- oddech Ojca przedwiecznego
I śledzimy miejsce
gdzie Bóg brzytwą odcinał
wodę od łądu
Afrykę od Arktyki
dzień od nocy
senatora od poety
Ciebie ode mnie...

Wiem też, że gdyby On nie istniał
i tak wielbiłbym Go
za Jego niebyt

List nieświętego Marka do Ustrzan

*Krzychowi P. szantymenowi
ta nasza młodość (z kości I krwi) odpłynęła w dal...*

gdybym śpiewał milionami głosów
i tysiącami zgrabnych piosenek
gdybym sypał anegdotami zabawnymi,
dowcipami sytuacyjnymi
gdybym był tygrysem, jaszczurką lwem
salonowym – duszą towarzystwa
gdybym był połykaczem ognia
i serc niewieścich
trafnym obserwatorem
gdybym był mistrzem gitary
akordowej, akustycznej, bezprogowej basowej,
elektrycznej i 12-strunowej
a przyjaciół bym nie miał...
byłbym jak miedziaki
w brzęczącej pełnej sakiewce

Dąbki, pierwszy dzień jesieni 2011

Dusza poety

ks. Wacławowi i Andrzejowi Buryła

dusza poety jest motylem
której nie złapiesz w żadną siatkę
wieczorami jeździ na gapę w świat hen
po serce zamknięte na kłódkę
a czasem w noc bezgwiezdną
muzy tańczą dlań
tłukąc ostrogami w księżycową łódkę
innym razem w konwalii białym puchu
(krwawą pijąc wódkę)
zaskomli
gdy żarem niezapisanych liter
chce ocalić swój obraz
(z wątpliwym skutkiem)
Bywa, że z porannych fusów wywróży
że czas rekolekcji taki krótki...

Jeśli ktokolwiek myli...

jeśli ktokolwiek myli
konsekwencję z uporem
absurd z trafnością sądu
i wirtualność z realem
miłość z pożądaniem
zwykłe skąpstwo z oszczędnością
a rozrzutność z hojnością
pustą dumę z honorem
i z bożkami Boga

To jestem nim ja!

Jestem psem

(z wyznań pewnego listonosza)

Jestem psem, który w obroży
przynosi pani stówę na święta...
A chciałbym być naszym
(na niegiętkiej twej szyi)
gdyż mógłbym się czasem choć otrzeć
o twe piersi...

No cóż, zwykłym grafomanem jestem
którego się nie czyta
bowiem nie pisze książek
kucharskich!

Sylwester

Dziś wysyłamy białe gołębie
naszych zeszłorocznych myśli
w bezpowrotny lot niespełniony...
Pora zacząć zbierać ziarno
dla nieopierzonych piskląt – stworów
by już za rok (jak dobrze pójdzie)
móc wypuścić w kosmos
kolejne synogarlice naszych marzeń
- białe gołębie

*nieprzetańczony, nieprzegrany, niechciany,
choć niestracony sylwester 2011 roku*

Flatus vocis

Flatus vocis¹

(wołanie o zaludnienie Golgoty)

Połowa tego, co chcę powiedzieć nie ma znaczenia,
druga połowa to kłamstwa...
A tymczasem ja, uwięziony w kadłubie swego ciała,
kroczę w nieustannej procesji -
samotności istnienia,
do której nie ma wstępu ni przyjaźń, ni miłość.
Muszę się przyzwyczajać do śmierci,
jak do oddechu!
Lecz w drodze do piekła bywa, że zdarza się cud...
bo życie to powiew wiatru
z zapachem nieśmiertelnego czasu,
a największa odległość w kosmosie
- od rozumu do serca.

Co pan gadasz panie szekspir?
- słowa, słowa, słowa...

---

¹ *Flatus vocis* - łac. wyrażenie pozbawione znaczenia

Kamień milowy

przekroczywszy próg nadziei
i bez
przesiewam zielone kamyki milowe
przez sito twego uśmiechu
w podmuchach
wiosennej odwilży
cień lokomotywy białej
błąka się bezbronne w kącikach ust
w promieniach szybowcowych lotów
ku morzu ku wieczności
ku słońcu
niczym Ikar
cierpliwie skrzydła lepimy
z gliny światłoczułej i pierza wspomnień
nigdy nie gotowi
na wypadek
upadku...

Na porwanym papierze

sen składam w twe dłonie
chybotliwie unisona głodny
na styku woda – powietrze gdzie
w oparach absurdu mgła czarowna tonie
i broczy krwią zapał chłodny
milkną świece
żarem przygaszone
ciał rozdartych
na pokuszenie
wiatru melodii
w skroniach tętniących purpurą
spisanych
na porwanym papierze
dnia pierwszego marca za dwadzieścia
czwarta dwa tysiące dwunastego roku

Za karę

zamilkłem jak nuty
bachowskiego preludium
ociemniały, oniemiały, oślepy od patrzenia
w słońce po cichutku, pianissimo
nucę arię na strunie G,
przerzucam most
nad dachami Paryża
i w zachwycie wyciągam
pajęczynę z włosów
kręcąc loki
na zegar ratuszowy zerkam niedbale
czekając na przyłot i odlot
dzikich – głupich
gęsi

* * *

Pocałunki gwiazd;
konstelacje...
dróg mlecznych czarne dziury
wibrujące i drgające w konwulsjach istnienia
mamią i mienią się
na nieboskłonie warg
w naiwnie niewinnym splocie ciał
niebieskich i dusz
nieokiełznanych...

Grzeszę mową – bezradnym bezdechem
i uczynkiem bezsennym
prawdą – ustnym egzaminem
bez poprawek
w sesji jesiennej
w zabawnym bytu pędzie
niezaliczonym skrycie
ukradkiem

A space

czy zerknąłeś? – w okno za którym
przed wieczności chwilą
osa namolna czy **mol dosadny**
studziła ogień ciał unisono uniesionych
ponad codziennością zdarzeń
ponad rozwrzaskliwych czasów przechwałkami
- gałkę rzuconą w urnę a space...

czy widziałas?
jak ludzkość oddech wstrzymała
bezwiednie - bezgwiezdznie - bezwolnie

czy popatrzyłaś? – w okno
za którym poeci-wariaci
paznokcie obgryzają
nieudolnym słowem
wichrem co pragnienia spija
do ostatniej kropli
życia

spojrzałaś! – patrzysz?..

Piękny człowiecze...

gdy niepokoju ziarenka
wiatr przeznaczenia nie sponiewiera
a absolut piękno w bezwstydu zarumienia wstydu
płaczę...
gdy zadumana dumka – dumna pieśń
na dwa serca głosy otwiera
tęsknię inaczej...
a kiedy ostatni nocny pociąg
w szkarłatnej mgłę się rozplywa
i kamień filozoficzny się zmienia w popiół
płonę...
gdy fioleto irysów gołą stopą już nie depczę
w okrucach strof górnołotnych
milknę...
a kiedy z marzeń wodopoju rosy się nachłepczę
by ofiarować ci braku siebie całe naręcze
tonę...
kiedy wstają poranione zorza
i księżyc skrzydłami rzes zatrzepocze
wiersz piszę kroplą niespełnioną
w sympatycznym zanurzony atramencie
złe wichry i burze by jeszcze, najdłużej
w zachwycie trwać na piersiach
firmamencie
nietuzinkowej niewinności
pożądania winnego
na amen cię...

Burza, słońce i pociąg

Może nadejdzie w końcu taka burza
huragan, monsun, tsunami i zmiecie
wniwecz te wyspy, co mózg wynurza
czasów plastiki, bruzdy i śmieci.
Domek z kart niech tylko się ustoi
w pożodze zachwytu, co tak niepokoi
z zielonym dachem, który nad poziomy
wyrasta wzgórz – w błękitne palindromy

Może kiedyś też wszędzie takie słońce,
które spalić zechce – nie ozłocić
najmniejszą plamkę myśli, aż po jej krańce
ze wspomnień krwistych ją ogołoci...
Oazy marzeń niech tylko nie tyka
zegarek obłądu – tańcząca Eurydyka
w samotni swojej, co dziś nie w cenie
Niech szczeźnie cień jej, na zatracenie!

A egzystencji pociąg, który niezbyt długi
do celu mnie wiezie - w trumienne obłoki
za twe zasługi...
Bez żadnej zwłoki!

Tu, tam i wszędzie (wspomnienie z Troyes)

*Bóg jest jak koło, którego środek znajduje się wszędzie,
a obwód nigdzie*
Mikołaj z Kuzy

Tu - językiem obcym władają jak szpadą D'Artaniogne
tu, gdzie Sekwany snują się zakola
trzech kloszardów edenu szukało
siebie znalazło – czy to mało?
Za dużo jak na raz
a na trzy to walczyk chyba
francuski...

Tam - za 1,5 tys. km jazdy
czasu z litr, by opowiedzieć
o czasoprzestrzeni w uśmiechy utkanej
gdzie warkocz nadziei
na plecach łaskocze
w nieustannej gonitwie za złudzeniem bezsensnym...

Wszędzie - tęsknota i żal
(to co, że utulony) niespełnienia
łezki na pokaz – pokaz za łezki
modlitwy, które skrzydłami jak motyl macha
od rana – do rany
przyłóż
swą rękę do mej dłoni proszę
Oświecona Niewiedzo!

Rękopis znaleziony w Stavanger

znależne zawsze w cenie, a aktor – wiecznie na scenie

Biała noc nie ma końca
a światłość wieku-istnienia nieprzewidywalna
nieprzyrównywana do parujących skał,
fiordów, zamglonego słońca.
Kamienne Griegi, krzyki Muncha, Garbarka saksofonu
surowość i tajemniczość
wszystko i nicość...
żrenicości lepkość,
miasta i promy, szarej mewy wzloty
jak serca nagle łopoty

survival na scenie
survival na żywo
survival w skrytości
na jawie survival
i w słowach, w uczuciach
których nigdy nie
wypowiem
survival

Norwegia

O dziewiczości fiordu - lodowiec niech mówi...
jam tylko podglądacz
podziwiam jak mamią
spiczaste fanfary ku trolom czci
prawdziwość, baśniowość
z cichością forte rżnie
Za żywy na pogrzeb - za zmarły by żyć...
bez ciebie w grocie króla gór!

I tylko przez sen spragnione podnoszę dłonie
na próżno chwytam powietrze zielonej Norwegii...
Jak długo jeszcze w twym sercu zagoszczę
bez laurów, bez wieńca
bez świec, bez czeku
pokrycia?

Gdy prom już ostatni
do Tau odpływa
ja jeszcze nie tonę
choć fala przykrywa...

Skandynawska depresja

*nie wychylaj się jak powiedział pewien Norweg
na szczycie Pulpit Rocka...*

Fjord jak akord rozłożony
w przestrzeni poranka
odbija twą twarz wikinga
na obraz i podobieństwo
krokodylich łez wylanych
za przeszłość waszą i naszą
jak fotografii ślad wyblakły...

Jeszcze tylko parę wysp do odkrycia
na nagim płótnie ciała twego
samotny, biały żaglu!

Norweski las

*Dyziowi, Monice i Szymonowi
- na pamiątkę tamtej męki*

Być? – byłem,
płynąłem z wami i z wami latałem
szedłem jak pielgrzym na bosy i w trampkach
by na kamieniu wiary
głowę schylić nisko
w katedrze lasów
grzyba spokoju szukałem z wami...
I hyc na wrzosowisko - by nie zapomnieć...
Ot! Wszystko...

Wniebowzięcie

Dzień. Zwykły niby.

Pięknie utkany w maki sierpniowe i ciszę,
a w akwenach twych źrenic odbite słońce
zmęczone żniwami i zajęciami polowymi...

Cichy szmer radia, a w nim:

„na drodze Augustów – Sejny samochód śmiertelnie
potrafił trzech rowerzystów - 4letniego chłopca,
12letnią dziewczynkę i 44letniego mężczyznę”

Módlmy się za tych, którzy w tej chwili odchodzą do wieczności,
bo jeśli my się ulitujemy, to co dopiero Ten Najwyższy,
stokroć bardziej litościwy...

Matko wniebowzięta
zabierz Ich dziś ze sobą!
Proszę

Kolejne pożegnanie Kosmiczna prędkość przemijania (niby truizm, a wciąż dziwi!)

Sławkowi A A

Ilu ludziom pomogłeś – tyle osób zgnoić
Ile miałeś kochanek – tyle razy serce złamałeś
Jak sobie z dniem szarym radziłeś – tak i świętowałeś
Tyle kwiatów wączanych – ile liści zdeptanych
Ile nieprzespanych wschodów słońca – tyle litrów wypitych
Ile śmierci – miłości tyle
Na tym świecie jednym – na tym jednym rymie...

Nie będę Cię żegnać – przeżegnam się tylko,
Pieśń jakąś zanucę
Pomilczę jedną chwilką
I myśl jak chryzantem ochłap
Czarny
Na trumnę Ci rzucę...

* * *

Adamowi Lizakowskiemu

I ujrzałem siebie za lat dziesięć!
Szedłem na przeciwko mnie samotnie
w długim, rozpiętym płaszczu
i w kapeluszu zamszowym na bakier,
z marynarską brodą schludnie przystrzyżoną.
Długo, (bo aż na moment mijania)
patrzyliśmy sobie w oczy
nie zwalniając nawet kroku...
Co on miał czego ja nie miałem?
A co o mnie pomyślał? - (jeśli pomyślał...)
Czy widział siebie sprzed dziesięciu laty?
Może teraz też wiersz skleca o tym samym?
Jakich słów dobiera?
Przenośni jakich używa?
Czy manewruje milczącym wielokropkiem,
onomatopeją, wykrzyknikiem stwierdzeń,
wspomnień pytajnikiem?
Średnikiem myśli czy myślnikiem średnim?
Werset z dużej litery zaczyna?
Czy znaku zapytania jeszcze używa?
Odpoczywa spacją?
Rymu na siłę szuka rytm łamiąc?
Czy myśl przecina ostrzem przecinka?
Czy pamięta Ciebie?
NIE – on po prostu nie pisze
bezużytecznych, nikomu niepotrzebnych,
bzdurnych wierszydeł!

Śpiew Canarów

Zamiast wstępu

jeśli masz czynić zło - rób to dobrze

*Godziny przy piórze - one leczą rany
i śmierć jest daleka, jak była w dzieciństwie...
Stanisław Grochowiak*

Na niedostrojonych skrzypcach nucę zaśpiewy Herzowicza
że poznanie człowieka rodzi rozpacz...
że człowiek musi czekać na swój dzień ostatni
i niech nikt nie śmie nazwać się szczęśliwym przed końcem
i przed pogrzebem swoim...
że wg biblii rzeczy nienasycone to:
ziemia, ogień i łono niewiasty,
że Bóg przebacza zawsze, człowiek czasami, natura nigdy...
lecz kocham dopóki żyję - żyję dopóki kocham
bo przed mądrością stajemy na baczność
ale przed miłością
kłękamy!

Noc poetów

*myślałem do dzisiaj, że nagie piersi kobiece to widok cudowny,
dopóki nie znalazłem się na plaży Gran Canarii w Amadores...*

Nocy poetów łaski pełna
w skwarny dzień, gdy rój jaszczurek
na bezdechu nieśmiertelną odmawia litanie

Kiedy palm przymierze posuwisto - zwrotny ruch inicjuje
wtedy bryza oceanu pukiel włosów barwi na szmaragdowo
a piana z jego ust na niezapisaną kartkę powoli spływa...

„Szczęśliwe wyspy” rzekł ktoś
gdy stara murzynka stopy opłukuje wodą z pompy nadbrzeżnej

Nocami, latarni snop świetlny świetlne
lata odmierza, a kondukt gwiazd karawaną
zmierza do południa krzyża

Róż fiolety o brzasku nowy dzień zwiastują
by zatopić się gdzieś koło południa, na południu świata
w noc poetów - łaski pełną...

Zachód na południu

Wirująca pomarańcza wpadła do oceanu
w krąg zasyczało...
zatapiając w wód bezmiarze dzień dzisiejszy
Oranżowa opadła kurtyna -
wyszczerbione muszle ukazały swe perłowe, pokruszone ząbki
a maleńkie kamienie milowe kurs na Amerykę wyznaczyły...
Zatopione w niebiańskiej tancbudzie flamenco
znika za dotknięciem rąk
jak strzępiastość chmur
w paradoksie trwania

Tak daleko od siebie - coraz bliżej do Ciebie...
do spełnienia dróg ile? na samotnej mogile
w gwiazdy ukwieconym pyle
arki przymierza wciąż tyle...
i tęsknoty
o betonowej sile!

Z każdą miłą

Nie lubię śpiewać piosenek
Ni smętnych pisać wierszy
Lat tyle już i wiosenek...
Malować obrazów ja nie chcę
Nędzą, rozpaczą niepierwszą
Gdy się tęsknoty nachłepcę
Za wszystko wystarczysz mi chwilką
Jeślibyś była tu tylko...
- kamieniem wiary

Czarny kruk

Czarny kruk - to chorowite dziecko wyobraźni
na wysokim usiadł ramieniu - klifie
To falochron myśli ze stron odległych
ciała twego stronica...
To odbicie nasze
w krakowskim zwierciadle na Brackiej
które fleszem błysnęło
To skoczyć czy spaść? pytanie!
panowie, panie...

To łezki - makabreski

I kot czarny

jak dobrze, że w snach choćby lokomotywy dęba staja przede mną...

Kot czarny błakający się leniwie
po białym murze nostalgii w Puerto Rico...
Guanczowie na bębenkach z błonami
wytatuowanymi z marzeń
bluesa dziękczynnego wystukują
po nocach
lejące samoloty puszczają oczka
nad mrocznym oceanem zdarzeń
Jest 4:44 a ja odmierzam czas
do Ciebie...
i zdrowaśki odmawiam
na koralikach światełek portowych
za Twe życie, czy zgon?...
Dobrze, że byłaś... a teraz na tron
niebieściutki - niechaj tuli Cię on!

Ściemniło się, wiesz?

Marysieńce na pamiątkę wieczną

czarny kruk... koniec tak marny?
kot czarny jak smoła
i parasol czarny
ciemny na Canarii, czarny wręcz Gran at
a noc czarna? - ten ołów
ciążący jak wszędzie
zawsze był. I będzie...
ta nić norwidowska co wszędzie się przędzie!
czarny tulipan i róża jest czarna
jeno myśl biała
jak wiersz
niech Cię ogarnia

11.11.2012

Moby dick part two

ŚcigasZ dalej białego wieloryba?
Tak... jeśli za długo przystajesz
przed zakładami pogrzebowymi
lub dołączasz do konduktów żałobnych osób,
których nie znasz - pora ruszyć w morze...

Spadająca jasna kometa wyznaczy ci szlak
i anioł co skrzydła po horyzont rozwiesza
łuk tryumfu
zwycięstwa nad śmiercią
miłość - małość
twą ośmiesza

* * *

Utkana z nitek tęsknoty na kobiercu westchnień
tańczysz naga po srebrnych oceanu falach
twe piersi w piasku rzeźbię
na bezdechu, z dala
cichuteńko, po cichutku
ziarenko po ziarnku
i pod wieczór, o poranku
w noc długą - kanarków
na tarasie i na ganku
w szarym świtu kaganku...

W dłoni mej twa dłoń choć zadrży, tak śmiała
więc tulę ją i patrzę w otchłanie twych źrenic
Oboje nie wiemy - bez siebie te ciała
uwiędną czy zeschną?
- więc kocham
bez granic

* * *

Księżyc prześmiewczy, ze złotą
(radości czy zgryzoty?) obwódka
woła donośnym głosem: „capitan saluto”
w tłum wojażerów - wielu...
Jachty, jak motyle w szyku wojskowym czekają wiatru
co na wantach sonatę księżycową zagrałby
Zielonym okiem błyska przystań - przystaje więc...
Skały jak podatki pewne jak opoka
były, są i będą! -
- uśmiecha się księżyc, śmieje się zatoka

Tylko ty, zmienna jak pogoda dla baranów
w polskim kwietniu!

Niczym latarnik

Niczym latarnik włączam światło nieustannie
co wieczór, by oświetlić tęsknoty mrok
jasnym promieniem uśmiechu
gdy koty - oceloty na dwa głosy zaczynają mruczeć godowo...
Tu, pod obcym niebem, pod innymi gwiazdami
plamy te same widzę - wszędzie one jednakie
Próbuję rozgryźć tajemnicę braku tajemnicy
(z wiekiem się dowiem,
- z wiekiem od trumny)

Mistrzu codzienności
latarniku spolegliwy,
włącz światło!

Placówka

Dwa oceany przy zachodzie słońca rozlały się
po tafli zagubionego czasu i przestrzeni...
Nabrzmiały sutek Teneryfy
śledzę
kaktusy, beniaminki, bugenwille, opuncje, daktyle,
banany kradzione, pamela z kaki pomylone,
drzewa pieprzu czerwonego, czarnego, zielonego
agawy kłujące do rany przyłóż aloesy wera,
sterczące strelicje, figi z makiem,
orzeczki ziemne i niebieskie migdały plus mleczko kokosowe,
koloru pomarańczy mandaryny i melony
Buenos Dias mówią...
Witajcie mi hiszpańskie dziewczyny niezbadanych obyczajów
- jeszcze nie żegnajcie!
i naganiacze salutujący siwym włosom

Wrywam nostalgię kleszczami długonogich Murzynek
aż do samej ziemi, aż do wnętrza ziemi - wyprawy
gdzie kipi i wrze lava, piasek Sahary
i dziki, powłóczyisty wzrok egzotycznych zwierząt
Na dancingu już gra wstępna - rozpoczęta
wątpliwym flamenco!
Ave!
A we mnie oceany, co najmniej dwa!

Pałac cygaro w Mogan

To są kamienie, to głązy, to poszarpane skały
A to kajaki, łódeczki, jachty wypasione i stateczne stateczki
Oto skorupy, plastikowa tandeta oraz perły na straganie
Tam arabeski arabskie, murzyńskie budowle i krzyż na szczycie
Tu kwiateczki, klomby, balkony - ślicznie ukwiecone...
Złotawy piasek wokół zatoka w oku i hiszpańskie ratowniczk
nordyckie pedały z psami, typy skandynawskie,
słowiańskie zakochanych pary...

Wtem, wśród tego ignorantów stada,
prawie na plaży, jakby się wymarzył
(czy to się jeszcze komuś zdarzy?)
On - wiolonczelista ze snów
(gdyby to Ona - zostaje tu!)
To moje niedo Mogan ie
znów!

Niekończące się bolero - korowód

pali się w dali żyrafa Salvatore Dali

Na czerwono-czarnej sukni z bolerkiem
szydełkiem tęsknoty dziergam - adios
i nucę jakąś pawanę na cześć
zmarłej infantki z oceanicznych wysp
wiruje Gomera z Lanzalotą
mistrz Velazquez tańczy z odpływającym Columbem
trwa nieskończone bolero fal Atlantyku
w cudownym układzie z piaskiem wydmowym
choreografia strzelistych skał poszarpanych
passatem z erupcją oddechu zefiru trwa
pląsa cała Hiszpania ze mną
w rachitycznym splocie ciał
i pełnia księżycza z gwiazdami (bez lodu)
widzę czarnoskórego księdza tańczącego z dziewczkami z Senegalu
Arnolda z balkonikiem
sobowtóra mego negatywu zarostu z plażowymi toplessami
księcia z Shopping Center z cygarem w ustach
błady świt igra z nieznanymi konstelacjami planet o 5:55
światła hotelu na godziny migoczą z różańcem siostry Jadwigi
i nostalgii
z chęcią do smętnego życia
powrotu...

* * *

Me oczy znużone, nie na tyle jednak
by cię nie podziwiać od nowa
Uszy choć zatkane i zaropiałe
- twój głos słyszeć wciąż
i ciągle i znowu pragną
Nozdrza moje dwa zapachy tylko rozróżnić potrafią
twój i pozostałe
Z poranionymi do krwi nogami -
pobiegnę dopaść Cię
nad przepaście
Ręce, kalekie tak,
choć nie potrafią objąć
- dotknąć Cię pragną wszak
Życie poharatane nie na tyle
by o Tobie marzyć- wiele lat...
Lot już tak nużący, że lądowiska czekam
W Tobie i na Tobie
ziemio...

pisane wysoko, w niebie prawie

Niczym świt

Każdy ma jakieś listy, w które wierzy
tuląc je, jak skarb jaki, choć to liter parę...
litrów parę - mniej zaszkodzi może
w imię nadziei, miłości. Dasz wiarę?

antymateria materializuje się kryształ
dekrystalizujący motyle serce
bić przestaje zegar zawieszony
w niebiańskiej przestrzeni obrazy same
malują radość od siedmiu boleści
goły adwent milczy niczym świt

Sztuka milczenia

Kiedy pozbieram wszystkie gafy i niepowodzenia
wtopy, topy i roztopy
niespełnionych marzeń tykanie
półpauzy, rekolekcje ciche i klęski
nie tylko żywiołowe
i gdy uśmiech twój zapomnę
nie zostaje nic
prócz nadziei cieni
rzucanych przez promieniujące ramiona
krzyża

Nie na jednym rymie nie limeryk, nie haiku

Dodaj sił jej Panie
na wieczerzę i śniadanie
Choć chleba kromka nie nasyci pono
ni ziemi, ni ognia... (A niewiasty łono?)
Pragnienie życia nim kiedyś zagaśnie
niech uraduje listek kroplą przyklejony we śnie
do szyby zatrzaśnięty na trzy spusty
przed chłodem jesiennym, we wrześniu...

Daj jej moc Panie
(jaką kiedyś mi dałeś)
by swe ścieżki prostować - nie ludzkości
(bo ta, radę sobie da)
niech uśmiech szczery w skroniach zagości
przy kawy łyku, przy prostowaniu kości
w postawie spoczynku, w postawie bacności...

Tak. Warto perłę z brudu oczyścić
i osę namolną w sercu ugościć...
Nie zebrz więc miłości -
ona się należy!
W całej świata podłości!
choć nie od nas zależy...

Dolina Jozefata

Dolina Jozefata - o 12:12 milczy...

Gdzie gromy i trąb jerychońskich wycie?
- pewnie we mnie!
Przeraża, że go nie ma - końca świata
- następny dopiero w 2036 roku!

Na szczęście w 2013 ma przelatywać
- w niewielkiej odległości
(zaledwie 1 100 000 km od ziemi)
kometa „I son” - latem!
Wierzę!

Do zobaczenia
- zatem...

12. 12. 2012

To Ty

*nie boję się, gdy ciemno jest
- ojciec za rękę prowadzi mnie*

To już pół wieku jak błąkam się
po kulisach teatru zdarzeń bez Ciebie, najlepszy reżyserze
To Ty przeprowadzasz mnie przez jezdnie, po pasach
i byle gdzie, po szosach i bezdrożach świata...
To Ty karzesz mi unikać torów kolejowych
(choć w podróże ciągasz)
To Ty wiesz mnie na pokuszenie,
ale i na dzisiejsze roraty iść mi karzesz
To Ty do walki z całym światem mnie namawiasz
lecz to nie Ty wywołałeś stan wojenny!

Dona, dona, dona, dona,
to wojna zginąć ma
- we mnie!

13.12.2012

Jak pies

*na moim podwórku przy bloku blok
i ruskie szampany pite za Nowy Rok
Muniek Staszczuk*

Jak pies na Sylwestra kulę się przed
fajerwerkami i wystrzałami petard
warczę na Nowy Rok
z przestachu...
dopóki nie ujrzę spojrzeń dwóch
uśmiechu i nadziei błyszczących pod rzęsami

Rzekł anioł: musisz zapomnieć wszystko,
aby mieć wiele...

P. S.

Już wiem, czego się bałem - np. w Rusinie młodzież
zasztyletowała z uciechy noworocznej 85-latka :)

Niewątpliwie - wążliwy erotyk (najwyższego lotu!)

Gładząc stopę Twoją
widzę foki na śniegu dla przetrwania
zjednoczone - jednocześnie i tu
małpy w postawie na bacność
na palmach z regipsu. Czy eternitu?
Stopę Twoją gładząc
czuję zapach pieczonego chleba
na którym znaku krzyża nie stawia się już
Gładząc Twoją stopę
słyszę jak lawina meteorów na Ural spada
a asteroida mija nas obojętnie - tuż, tuż
Gdy stopę Twoją gładzę
nawet papież abdykuje
a kalecy (bez stóp) strzelają
do swych „partnerek” - jak w kurz
Twoją stopę gładzę
a terazniejszość mieni się i połyskuje
skóra węża która niczym
Adama w Edenie miała... (czyżby jego?)
Gładząc Twoją stopę
wiem czemu, jak i czym
ale mam niejasność -

dlaczego?..

Pozostając na scenie tak małej

Alicji - Irenie na pamiątkę wieczną

Z fusów wróżyłaś i z kart
kalendarza-tarota,
ze zdarzeń przelotnych
by istnieć...
Pisałaś obrazy jak ikony święte?
Robótek ręcznych się miałaś
w pałacu na lodzie - unplugged?
I u Niemców (choć jak psów nienawidziłaś)
za szwajcara robiłaś?
Dzisiaj w te styczniowe popołudnie
swój kondukt malujesz mgłą
i innego dajesz czadu - cudnie!
Zabrałaś z sobą tajemnicę swą...

Wśród śliskich i zaśnieżonych mogił
pijany żeński Bobok łzę uronił!
Bo Bóg Ojciec Twój
poronił!

W wigilię Dnia Kobiet

Panie Lee... Alwinie!
nim i mój czas przeminie
z ramieniem petycję wznoszę
całkiem jawnie - nie po kryjomu
na strunach fendera obłądnego
zanuć mi jeszcze raz proszę
„Wracam do domu...”
Ojca przedwiecznego

W ten zaklęty czas
dziś Tobie kłaniam się w pas
gdzieś, za niebieski głaz...
(O Boże, ilu tam Was!!!)
Grajcie, grajcie...
dalej, dalej...

Troje na wiadukcie

pani - która mieszka w witrażach pamięci

Troje po wiadukcie
szło
przez most, szosę w majowe tło
chyba wiódł sam Bóg cię
bo wyrwanych nie zliczę mleczy
z cmentarnego łona
wiesz? to serce uleczy
kruk, mgła i ona...

Na wiadukcie widzę jeszcze
troje - ją i szczęść parę i nie szczędź!
jakąś migawkę radaru
minionych czarów
odbicie
i tę szosę w zachwycie
absurdu oparów

Po wiadukcie szło
paru
dziewczęcy uśmiech
kobieta-szkło
(taki nałóg)
i pewien młody, siwiuteńki
staruch

Tak szeptać może tylko
zadumana deszczu kropelka
do porannego
poranionego wróbelka

Tren na śmierć starych delikatesów w Dzierżoniowie

Odkąd pamiętam zawsze na ratusz
dumnie spoglądały
a w nich trzymany matczyną ręką
za rarytasami
stało się

a w czasach pierwszego golenia
(usłyszawszy ulubiony dzwonek
na przerwę długą) po słodkie bułki
stało się

jeszcze później w długim szeregu
zawodowców - kombatantów na trzynastą czekając
stało się

innym razem po ćwiartkę zaczepno-obronną
życiodajnego płynu (by potem gdzieś w knajpce
pod stołem)
stało się

Stare Delikatesy głosił szumny napis
i stało się!
przyszło nowe cenami wabiąc dusząc swym zapachem
wprost z China Town

ciesz się późny wnuku
doczekałeś sklepu nowego
na dzierżoniowskim bruku
bliżej świata!
lecz już nie mojego...

Stało się!

wy - trwa - my

Opatuleni ciepłym kołnierzem wspomnień
pchajmy złomiarski wózek niebytu a-by-tu
z uśmiechem bez pozłoty
rozwieszeni na sztaludze łaskawości Pana -
niedokończeni...
w dziękczynnym geście - moście
wzniesionym nad czasu przepaścią

wytrwamy!

Post Scriptum

Kiedy milczysz lubię

Kiedy milczysz lubię i przed tym i po tym
Kiedy milczysz lubię - milczenie wszak złotem
Kiedy milczysz lubię, gdy fala zalewa
Kiedy milczysz lubię i z prawa i z lewa...

Fraszka

Kiedyś młody Kaziu miał szkopał uwagi warty:
wszystkie członki miał miękkie, ale jeden twardy!
Dziś pan Kazimierz ma już problem wielki -
wszystkie członki ma twarde, lecz ten jeden miękki...
Jutro pana Kazia (nic tego nie zmieni)
będą członki guzik warte - wszystkie odda ziemi!

Marek Cieśla

Marek Cieśla

Marek Cieśla – ur. 9 kwietnia 1956 r. w Dzierżoniowie. Muzyk, malarz, poeta. Artysta. Z muzyką związany jest od dziecka. W wieku 6 lat dostał do rąk skrzypce i był to pierwszy instrument, na którym rozpoczął swoją muzyczną przygodę. Z czasem dochodziły następne: gitara klasyczna, fortepian, harmonijka ustna... Dzisiaj jest multiinstrumentalistą. Muzycznie wykształcony, już jako sześciolatek rozpoczął naukę gry na skrzypcach w Dzierżoniowskim Ognisku Muzycznym, a w 1981 r. ukończył wydział wychowania muzycznego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Bydgoszczy. Po ukończeniu studiów powrócił do rodzinnego Dzierżoniowa, w którym zaczął pracować jako pedagog w szkołach podstawowych oraz jako instruktor muzyczny w ośrodkach kultury, również w Bielawie. Prowadził wiele zespołów muzycznych. 12 maja 1988 r. odbył się publiczny debiut formacji muzycznej Kontrast Band. Później było ich więcej, m.in.: Orkiestra Klubu Samotnych Serc Sierżanta Pieprza, Con brio, Ciemny Odcień Światła, Ab ovo, SkątiNond, Impromptus, z którymi nagrywał płyty i grał setki koncertów. Do dzisiaj komponuje, aranżuje, pisze teksty, koncertuje... żyje muzyką.

Malarstwem Marek Cieśla zainteresował się podczas studiów. Zainspirował go kolega i jego ogromna pasja, jaką było malarstwo, dla którego potrafił rzucić wszystko. Marek Cieśla przemyślał i dociekał, jaka to siła tkwi w malarstwie, że można dla niego zmienić całe dotychczasowe życie... Ogromna potrzeba realizacji swoich zamierzeń sprawiła, że Marek Cieśla zaczął malować. Wtedy narodziła się jego druga pasja, przy tworzeniu której, podobnie jak w muzyce, doznawał niepowtarzalnego uczucia spalania się. Dziś jest uznanym malarzem. W 1987 r. w holu Dzierżoniowskiego Ośrodka Kultury miała miejsce pierwsza wystawa obrazów artysty pod nazwą „Mitologiczne obrazy”. Obecnie ma za sobą wiele wystaw zbiorowych i indywidualnych, m.in.: „Cztery pory roku – obraz i dźwięk”, „Entropia”, „Skąd przybywamy, kim jesteśmy, dokąd idziemy?”, „Idiochromia”, „Sacrum i Profanum”, podczas których często prezentował obrazy przy dźwiękach tworzonej przez siebie muzyki. Obrazy jego są nie tylko podziwiane, ale i kupowane. Wiele z nich znajduje się w zbiorach prywatnych w Europie, Ameryce, a nawet w Japonii.

Poezja była z nim od dawna. Ale jak to zwykle bywa, pisał „do szuflady”. Czasami jakieś swoje wiersze rozdawał przy okazji koncertów czy wystaw malarskich. Nie miał zamiaru nigdy nic wydawać. W 2006 r.

tak się zbiegło, że w „Starej Wozowni” w Dzierżoniowie, w której Marek Cieśla gra każdej soboty, Włodzimierz Badek, producent i importer urządzeń spawalniczych, zaproponował mu z okazji 25-lecia powstania firmy Badek i 50-lecia urodzin artysty pomoc przy wydaniu tomiku wierszy. Tym sposobem ukazał się *Nim*¹, tomik, który zawiera wiersze Marka Cieśli oraz fotografie jego prac malarskich. Do książki została dołączona płyta z utworami w wykonaniu muzyka.

Na pytanie, dlaczego w jego życiu pojawiła się poezja, odpowiada, że poezja z muzyką czy malarstwem za rękę się prowadzą, więc nie była to duża odskocznia od tego, co do tej pory tworzył, czyli sztuki. To właśnie zamiłowanie do sztuki zaprowadziło go w te trzy rejony: muzykę, malarstwo i poezję. Wszystko to nawzajem się uzupełnia, jedno bez drugiego nie istnieje. Artysta dzisiaj nie mógłby zrezygnować już z żadnej dziedziny. Mówi: ...z muzyki – zdecydowanie nie, z malarstwa – na pewno nie, z poezji – już nie, nie da rady. Często jest tak, że z powodu jakiś przeżyć czy doświadczeń słowa same przychodzą, nieraz nie chce pisać, ale słowa dalej się kłębią, tłoczą... Wtedy musi usiąść i pisać, pisać, pisać... A potem wyrzuca i skraca, przerabia, żeby forma była jak najkrótsza, bo poezja polega na niedopowiedzeniu, a nie na przegadaniu. Jego niezaprzeczalnym mistrzem w poezji jest Cyprian Kamil Norwid, do którego często się odwołuje. W swoich wierszach Marek Cieśla lubi bawić się słowem. Uważa, że to jest podstawa, bo nie chodzi o rymowanie (...choć czasami trzeba pokazać, że to się też umie robić), ale o grę słów – to prawdziwa zabawa. Tak było przy wymyślaniu tytułu do pierwszego tomiku wierszy *Nim*, czyli nim się coś wydarzy, nim przyjdzie coś nowego, niespotykanego... Już wtedy zastanawiał się, jak nazwałby ewentualnie drugi tomik wierszy i z tej gry słów wyszedł tytuł *Im*, ... i może jak dożyję, to trzeci nazwę I...

Prezentowany tomik wierszy, opatrzony tym krótkim, zastanawiającym i intrygującym tytułem *Im*, zawiera większość utworów dedykowanych jakimś ludziom, czyli im, tym, którzy już odeszli, których już nie ma wśród nas. Wiersze wyraźnie przemyślane urzekają dojrzałością i szczerością, bo, jak twierdzi artysta, ...najważniejsza w wierszach i malarstwie jest szczerość. Obraz może być nieudolny, ale musi być szczery, podobnie wiersze. Tomik zawiera jego rysunki.

¹ M. Cieśla, *Nim*, Dzierżoniów, 2006.

Marek Cieśla uważa, że nie ma dla niego życia bez muzyki, malarstwa i poezji. To dla niego jest sedno, reszta przy okazji.

Wydał do tej pory dwie publikacje. W 1994 r. ukazała się jego książka z przekładami piosenek legendarnego zespołu The Beatles pt. *64 piosenki Beatlesów w wersji polskiej*². Marek Cieśla jest zafascynowany tym zespołem i ich muzyką, a John Lennon jest dla niego muzycznym guru. Dorastał na tych piosenkach i przyznał, że ...*gdyby nie Beatlesi, to kto wie, czy w ogóle rozpocząłbym studia muzyczne*. Kiedyś był w kinie na filmie „Orkiestra klubu samotnych serc sierżanta Pieprza”, gdzie były śpiewane piosenki Beatlesów. Zauważył, że słowa nie zgadzały się z rytmem melodii. Postanowił, nie znając angielskiego, dokonać swojego tłumaczenia. Przekładał piosenkę za piosenką tak, żeby zrymowany tekst zgrał się z odpowiednią frazą muzyczną. Poświęcił temu 5 lat swojego życia. W 2006 r. ukazała się druga książka Marka Cieśli, wiersze zatytułowane *Nim*.

Zbiór poezji *Im...* to drugi tomik wierszy i trzecia publikacja Marka Cieśli.

² *64 piosenki Beatlesów w wersji polskiej*, wybór, przekład, oprac. M. Cieśla, Dzierżoniów 1994.

Spis treści

Im

Im...	7
Równowaga	8
Na krawędzi centymetra krawieckiego	9
Chusta św. Weroniki	10
Jesień w pełni jak księżyc skrzydlaty	11
Niemie	12
*** [Tu teraz trzeba kłamać, żeby żyć]	13
Last Energy Memory	14
*** [A gdyby tak podciąć żyły]	15
Spowiedź wielkanocna	16
Walentynka	17
Nie pytaj mnie o czas(y)...	18
Burbon whiskey street	19
Za-wieszony	20
Dowód na to, że poeci nie są perłami ziemi	21
Nadzieja	22

Los Poetas

Los Poetas	25
Myśli roz-proszone, a raz nieproszone mysim kurzem przyprószone	26
Równe - wierszydło	27
Były gwiazdkicna twych rżęsach	28
Nauka martwego języka	29
Wiersz na pograniczu szczerości	30
Poeta i bazen	31

*** [Wykluczeni i wyklęci] . . . 32
Wnet . . . 33
Wiersz? Wieżo mi wierz... . . . 34
*** [Miotaleś się] . . . 35
Awaken . . . 36
Wenecja . . . 37
Pa2 . . . 38
Elba . . . 39
Toskania . . . 40
Karmiąc swój egoizm . . . 41
Nieostatni krok w chmurach . . . 42
List nieświętego Marka do Ustrzan . . . 43
Dusza poety . . . 44
Jeśli ktokolwiek myli... . . . 45
Jestem psem . . . 46
Sylwester . . . 47

Flatus vocis

Flatus vocis . . . 51
Kamień milowy . . . 52
Na porwanym papierze . . . 53
Za karę . . . 54
*** [Pocafunki gwiazd] . . . 55
A space . . . 56
Piękny człowiecze . . . 57
Burza, słońce i pociąg . . . 58
Tu, tam i wszędzie . . . 59
Rękopis znaleziony w Stavanger . . . 60
Norwegia . . . 61
Skandynawska depresja . . . 62
Norweski las . . . 63
Wniebowzięcie . . . 64
Kolejne pożegnanie . . . 65
*** [I ujrzałem siebie za lat dziesięć!] . . . 66

Śpiew Canarów

Zamiast wstępu . . . 69
Noc poetów . . . 70
Zachód na południu . . . 71
Z każdą miłą . . . 72
Czarny kruk . . . 73
I kot czarny . . . 74
Ściemniło się, wiesz? . . . 75
Moby dick part two . . . 76
*** [Utkana z nitek tęsknoty...] . . . 77
*** [Księżyc prześmiewczy] . . . 78
Niczym latarnik . . . 79
Placówka . . . 80
Pałac cygaro w Mogan . . . 81
Niekończące się bolero - korowód . . . 82
*** [Me oczy znużone...] . . . 83
Niczym świt . . . 84
Sztuka milczenia . . . 85
Nie na jednym rymie
nie limeryk, nie haiku . . . 86
Dolina Jozefata . . . 87
To Ty . . . 88
Jak pies . . . 89
Niewątpliwie wątpliwy - erotyk . . . 90
Pozostając na scenie tak małej . . . 91
W wigilię Dnia Kobiet . . . 92
Troje na wiadukcie . . . 93
Tren na śmierć starych delikatesów
w Dzierżoniowie . . . 94
wy - trwa - my . . . 95
Post Scriptum . . . 96
Fraszka . . . 97

Notka biograficzna . . . 101

